

Arrest

nr. 265 639 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren en getogen te zijn in Kaboel (Afghanistan). In 2015 ontvluchtte u Afghanistan en ging u naar Iran, waar u zich in Esfahan vestigde. U begon er als bewaker te werken en leerde er M.(...) E.(...)(o.v. X) kennen. Na verloop van tijd kregen jullie een relatie. Eigenlijk was M.(...) beloofd aan iemand anders en om die reden ontvluchtten jullie Iran op 18 februari 2016. In Griekenland kwamen u en M.(...) terecht in het opvangcentrum Schisto, dat gelegen is in Perama, een buitenwijk van Athene. Jullie verbleven in dit opvangcentrum van 26 februari 2016 tot 12 april 2019. Op het einde van

juni 2018 kregen jullie allebei een beschermingsstatus toegekend in Griekenland. De omstandigheden waarin jullie in Griekenland opgevangen werden, waren niet ideaal omwille van de vluchtelingencrisis. Jullie verbleven in eerste instantie in tenten. Ook voelden jullie zich in Griekenland onveilig en kregen jullie te maken met verschillende veiligheidsincidenten. Jullie zoektocht naar een woning en werk verliep bovendien niet succesvol.

Op 14 april 2019 verlieten u en M.(...) Griekenland en reisden jullie naar België, waar jullie op 17 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Bij terugkeer naar Griekenland vreesde u het gebrek aan veiligheid. Daarenboven vreesde u te maken te krijgen met een gebrek aan onderdak, aan inkomen en aan de mogelijkheid om u te kunnen integreren.

Op 31 oktober 2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid voor jullie verzoeken gezien jullie reeds internationale bescherming genoten in Griekenland. Het beroep dat jullie indienden tegen deze beslissing werd op 19 november 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Zonder België verlaten te hebben diende u op 26 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek kaart u aan dat uw eerste verzoek om internationale bescherming niet goed behandeld werd. In beroep kreeg u slechts te horen dat u een verblijfsvergunning in Griekenland had. U stelt voorts dat u in totaal drie jaar in Griekenland woonde, er de taal leerde, een opleiding tot kok volgde en werk probeerde vinden. Ondanks jullie inspanningen, kwamen jullie niet ver in Griekenland. U geeft daarnaast aan dat als je een verblijfsvergunning hebt in Griekenland, je geen recht hebt op opvang.

U stelt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet voor uw leven vreest. U haalt aan dat je in Afghanistan één keer kan sterven, maar dat je in Griekenland elke dag dood bent. Uw partner heeft momenteel psychologische problemen.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming in België legt u enkele documenten voor waarvan u aangeeft dat het certificaten en bewijzen zijn inzake uw werk en integratie in Griekenland waarmee u wenst aan te tonen dat u uw best deed om in Griekenland te verblijven, maar dat u de mogelijkheid niet had. Meer bepaald legt u de volgende documenten voor: twee certificaten d.d. 22 december 2017 en 28 februari 2018 waaruit blijkt dat u Griekse taalcursussen volgde (origineel); een appreciatiecertificaat betreffende uw vrijwilligerswerk in het wassalon van Schisto in de periode 24 juli 2017 tot 30 september 2017 (origineel); een participatiecertificaat betreffende uw assistentie in het gemeenschappelijke wasgedeelte van Schisto van juli 2017 tot augustus 2018 (kopie); een certificaat waaruit blijkt dat u 50 uur kooklessen volgde (kopie); en de gegevens van een loopbaanadviseur (kopie).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier en dat van M.(...) E.(...) (o.v. 8.831.285), dient vastgesteld te worden dat jullie verzoeken niet-ontvankelijk moeten verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw partner E.(...) M.(...) in het kader van jullie eerste verzoek aangaven dat jullie in juni 2018 de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland. Jullie verzoek om internationale bescherming in België werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat jullie geen elementen aanbrachten waaruit bleek dat de bescherming die jullie in deze EU-lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Het CGVS stelde vast dat jullie geen elementen vermeldden waaruit bleek dat jullie Griekenland verlaten hebben wegens een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade. Er werd immers vastgesteld dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de door jullie aangehaalde veiligheidsproblemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Aangaande de levensomstandigheden in Griekenland die jullie aankaarten, in het bijzonder dat jullie geen woning en geen werk vonden, werd benadrukt dat er overeenkomstig het recht van de Unie aan jullie status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden zijn. Uit niets bleek dat jullie deze rechten in Griekenland niet konden doen gelden en dat jullie aldus geen toegang hadden tot de arbeids- en woningmarkt. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, hield in jullie hoofde geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in. Er werd voorts nog vastgesteld dat de door jullie aangehaalde socioeconomische toestand in Griekenland niet neerkwam op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) was in haar arrest van 19 november 2020 dezelfde mening toegedaan en voegde betreffende de psychologische problemen van uw partner toe dat uit niets bleek dat jullie geen toegang hadden tot de Griekse gezondheidszorg. Jullie dienden geen cassatieberoep in tegen het arrest van de RvV. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jullie betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in jullie dossier voorhanden.

In het kader van jullie huidige verzoeken halen jullie immers geen elementen aan die de eerder gemaakte appreciatie in het kader van jullie eerste verzoek weet om te buigen. In zoverre u meent dat jullie eerste verzoek om internationale bescherming niet goed behandeld werd en dat u in beroep slechts te horen kreeg dat u een verblijfsvergunning in Griekenland had (verklaring volgend verzoek Adel Ahmad Samim d.d. 17 februari 2021, punt 16), dient aangestipt te worden dat de RvV nochtans uitvoerig argumenteerde om welke redenen jullie beroep verworpen werd en dat jullie niet in beroep gingen tegen het arrest dat de RvV velde.

Wat betreft het feit dat jullie naar aanleiding van onderhavig verzoek opnieuw het gebrek aan woonst in Griekenland aankaarten, dient vastgesteld te worden dat jullie geen elementen aanhalen die erin slagen de hierboven geciteerde bevindingen in een nieuw daglicht te stellen. De beweringen dat jullie geen dak boven jullie hoofd hadden, dat jullie bij terugkeer naar Griekenland opnieuw in een park moeten slapen (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punten 16 en 19) en dat je geen recht op opvang hebt als je een verblijfsvergunning hebt in Griekenland (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16), werpen immers geen nieuw licht op de vaststellingen in het kader van jullie vorig verzoek waaruit niet bleek dat jullie wel degelijk toegang hebben tot de woningmarkt. Overigens kan er in dit verband nog gewezen worden op de door u in het kader van jullie eerste verzoek afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat jullie tot 12 april 2019, i.e. ettelijke maanden na het bekomen van jullie statuut, in het opvangcentrum Schisto hebben kunnen verblijven, op eigen houtje beslisten dit opvangcentrum te verlaten en dat jullie eenvoudig een woning zouden kunnen vinden indien jullie een inkomen zouden hebben.

Het feit dat u onderstreept dat u inspanningen gedaan heeft om werk te vinden - zo geeft u aan dat u een opleiding volgde om kok te worden, hetgeen u aantoonde met een attest van deze cursus, en dat u drie jaar probeerde werk te vinden (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16) - doet geen afbreuk aan de vaststelling in het kader van jullie vorig verzoek dat uit niets bleek dat jullie geen toegang hadden tot de arbeidsmarkt. Door een kopie van de gegevens van een loopbaanadviseur in Griekenland voor te leggen toont u geenszins aan of u daadwerkelijk contact

opnam met deze persoon en welke stappen om werk te zoeken u effectief ondernomen heeft in dit verband.

Dat jullie in Griekenland geprobeerd hebben om zich er te integreren, dat jullie er de taal leerden en dat jullie er vrijwilligerswerk deden (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16) - zoals ondersteund door enkele (taal)attesten en de twee appreciatiecertificaten naar aanleiding van uw werk in een wasplaats in Schisto -, maar dat jullie de mening zijn toegedaan dat het desondanks onmogelijk was om werk te vinden of een toekomst uit te bouwen (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16; verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16), werpt geen nieuw licht op de in het kader van jullie eerste verzoek gedane vaststellingen. Er kan integendeel zelfs opgemerkt worden dat het feit dat jullie taal-en kooklessen volgden in Griekenland en er vrijwilligerswerk deden zelfs aantoonde dat jullie in Griekenland wel degelijk stappen konden zetten om er te integreren. Dit staat haaks op het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek nog het gebrek aan mogelijkheden om u te integreren aankaarte (notities persoonlijk onderhoud CGVS A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 1 augustus 2019, p. 25). Hoe dan ook, de door jullie aangekaarte gebrekkige mogelijkheden om in Griekenland te integreren, ondanks jullie inspanningen daartoe, kan bijgevolg geenszins in aanmerking genomen worden als nieuw element dat de kans op internationale bescherming (in België) vergroot. Uit niets blijkt immers dat jullie hierom jullie rechten niet zouden kunnen doen gelden in Griekenland.

Het feit dat jullie slechts volharden in jullie verklaringen over de moeilijkheid om een woonst en werk te vinden in Griekenland, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling in het kader van jullie eerste verzoek, dat de door jullie aangehaalde socio-economische toestand in Griekenland niet neerkwam op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat betreft het feit dat M.(...) aanhaalt dat ze een cyste op haar baarmoeder heeft (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 12), zoals gestaafd door een medisch getuigschrift opgesteld door Dokter Marc Coenen d.d. 21 december 2020, dient vastgesteld te worden dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hoewel M.(...) opwerpt dat ze in Griekenland de kans niet had om behandeld te worden (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 12), legt ze geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat ze in Griekenland reeds deze medische problemen had, laat staan dat ze er behandeling voor probeerde te zoeken. In het kader van de behandeling van haar eerste verzoek maakte ze er alleszins geen melding van. Ze laat bovendien na om toe te lichten waarom ze meent dat zij in concreto in Griekenland niet de kans zou hebben om behandeld te worden. Ze toont dan ook geenszins aan dat ze in Griekenland haar rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden besloten dat uit haar verklaringen niet blijkt dat ze hier stappen toe zette in Griekenland, terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en ze dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat ze zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in haar hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van haar fysieke gezondheidstoestand ten gevolge van de cyste, doet hieraan géén afbreuk, aangezien ze niet aantoonde dat haar bijzondere kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat ze zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

In zoverre M.(...) ook in het kader van dit verzoek aanhaalt dat het psychologisch slecht met haar gaat (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 12) dient opgemerkt dat het door haar neergelegde attest van haar cognitief gedragstherapeut Rahim Beek d.d. 15 december 2020 nagenoeg identiek is aan de twee attesten die ze reeds voorlegde in het kader van haar beroepsprocedure in het kader van haar eerste verzoek. Dit attest is dan ook niet van die aard dat het een nieuw licht kan werpen op de beoordeling van jullie eerste verzoek. Het betreffende attest stelt bovendien slechts dat M.(...) in augustus 2019 bij hem aangemeld werd en dat ze bij het intakegesprek klachten vermeldde zoals stress, een algemeen onwel gevoel, slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen en angst. Uit dit attest blijkt slechts dat ze deze klachten rapporteerde, maar dit attest vermeldt geenszins dat deze problemen door een arts onderzocht werden, laat staan dat het een diagnose vermeldt. In dit attest staat dat ze onder behandeling was voor haar klachten door cognitieve

gedragstherapie en dat ze één sessie per twee weken volgde. Er wordt niet vermeld tot wanneer ze deze therapie gevolgd zou hebben, noch wordt verduidelijkt of de door haar aangehaalde klachten anderhalf jaar na haar aanmelding nog steeds actueel zijn. In lijn met wat de RvV stelde over de twee nagenoeg identieke psychologische attesten die M.(...) in het kader van haar beroepsprocedure voorlegde, dient tot slot aangestipt te worden dat jullie hoe dan ook niet in concreto aantoonde dat jullie in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de nodige gezondheidszorg en dat jullie niet aantoonde dat deze aangehaalde problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat voor de beoordeling van medische elementen desgewenst een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan gericht worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Aangaande het feit dat M.(...) opwerpt dat jullie hier twee jaar geleerd en gewerkt hebben, dat jullie hier een toekomst hebben (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16) en het feit dat ook u aanhaalt dat u hier van het eerste moment de taal leerde om te kunnen gaan werken (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16), dient te worden aangestipt dat het feit dat jullie intussen in enige mate geïntegreerd zijn in België op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een verblijf en integratie in België. Indien jullie een goede integratie wensen op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moeten jullie zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Dat jullie in België intussen al wat geïntegreerd zijn, heeft allerminst betrekking op jullie situatie bij terugkeer naar Griekenland.

Gelet op voorgaande, brengen jullie geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van volgende bepalingen:

“- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 4 Handvest Eu

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("Vluchtelingenconventie")

- schending van artikel 57/6, § 3 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht
- schending van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”.

2.2. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom het voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet ontvankelijk is.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hij niet werd gehoord door verweerder en meent dat dit in de bestreden beslissing moet worden gemotiveerd.

Te dezen dient erop gewezen dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek

om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek van 17 februari 2021, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”.

Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Voorts dient erop gewezen dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring volgend verzoek).

Tot slot kan worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.8. Verzoeker stelt verder dat de termijn van 10 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, niet is uiteengezet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd en alsnog werd geoordeeld dat het verzoek om internationale bescherming als niet ontvankelijk werd beschouwd, is het voormelde artikel volgens verzoeker geschonden. Verzoeker verwijst in deze context nog naar het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6, vierde lid vermelde termijn van tien werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de overschrijding van de termijn van tien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoekers argumentatie kan aldus niet worden gevolgd.

2.9. Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds over de internationale bescherming geniet in Griekenland. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten en geeft aan Griekenland te hebben verlaten op 14 april 2019, dat hij sindsdien niet meer terugkeerde, er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch

betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij heeft verkregen in Griekenland.

De Raad beklemtoont dat in 2018 door Griekenland internationale bescherming werd toegekend aan verzoeker, hetgeen hij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. art. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De Raad wijst er verder op de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° inderdaad bij het Commissariaat-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In weerwil van verzoekers verzuchtingen, komt het aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Verzoeker voert slechts een algemeen hypothetisch betoog, doch brengt geen valabele argumenten, noch concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoeker brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou (kunnen) beschikken, noch toont hij aan dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen, desgevallend vernieuwen.

2.10. Verzoeker betoogt dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland en wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder haalt verzoeker zijn inspanningen aan om een leven te kunnen opbouwen en zich te integreren in Griekenland, onder meer door het volgen van een opleiding tot kok, het trachten te leren van de Griekse taal, het zoeken van werk en het uitoefenen van vrijwilligerswerk, maar stelt desondanks geen inkomen te hebben kunnen verwerven of te voorzien in onderdak en het uitbouwen van een menswaardig leven. Verzoeker voegt nog toe dat hij de Griekse taal onvoldoende machtig is en opgegroeid is in een andere cultuur en wijst op de fysieke en psychische kwetsbaarheid van mevrouw E.M., hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. Verzoeker besluit dat de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar maakt en meent dat zijn inspanningen ten onrechte werden miskend in de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer) de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad wijst op het arrest van 19 november 2020 met nummer 244 461 waarin in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld:

“Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande in casu aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoekende partijen doorheen hun betoog meermaals laten uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partijen wijzen in deze op en herhalen en bevestigen de verklaringen die zij bij het CGVS aflegden over hun voorgehouden levensomstandigheden, de gebeurtenissen die zij persoonlijk zouden hebben meegemaakt en de problemen die zij vrezen in Griekenland. Eveneens leggen zij een medisch attest neer waaruit moet blijken dat verzoekster aan psychische problemen lijdt. Voorts vestigen zij de nadruk op de problemen en situatie in Griekenland inzake racisme en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang, ondersteuning, onderwijs, gezondheidszorg en andere sociale en economische rechten. Ter staving van hun betoog dienaangaande, wijzen verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die een vergelijkbaar profiel vertoont met verzoekende partijen (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, ondersteuning, onderwijs, gezondheidszorg en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dienen zulks aldus in concreto en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gemotiveerd:

“In dit geval hebben u en M. (...)geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat jullie Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Betreffende jullie vrees om bij terugkeer naar Griekenland om slachtoffer te worden van pesterijen en te maken te krijgen met een gebrek aan veiligheid (CGVS S. (...), p. 24; CGVS M. (...), p. 10) hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie voor de door jullie aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Van verzoekers om internationale bescherming mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij eerst alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden uitputten om bescherming te krijgen in het land dat hen eerder internationale bescherming heeft aangeboden, hetgeen jullie niet gedaan hebben.

Naar aanleiding van de pesterijen en het fysiek geweld waar jullie slachtoffer van werden en dat plaatsvond binnen en buiten het opvangcentrum deden jullie namelijk op geen enkel moment een beroep op de politie (CGVS M. (...), p. 11; CGVS S. (...), p. 18). U heeft in Griekenland nooit klacht neergelegd omwille van de door u aangehaalde problemen noch heeft u ooit melding gemaakt bij de Griekse autoriteiten van uw veiligheidsproblemen (CGVS S. (...), p. 18). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. De redenen die jullie aanhalen waarom jullie geen beroep deden op de politie, kunnen jullie nalaten geenszins rechtvaardigen. Dat jullie 100 euro zouden moeten betalen vooraleer jullie officieel een klacht zouden kunnen neerleggen snijdt geen hout (CGVS S. (...), p. 17; CGVS M. (...), p. 11). U meent dat de

directie u dit zei en dat dit het algemene wet is in Griekenland (CGVS S. (...), p. 19). Dat u niet rechtstreeks de politie kon benaderen, maar dat dit steeds via het centrum moest gebeuren en dat ze u zouden wegsturen zodra ze hoorden dat u van Schisto kwam (CGVS S. (...), p. 17, 18) is een blote bewering die op geenszins in concrete staat. Gevraagd waarom u denkt dat dit zo is, stelt u dat het niet de bedoeling is dat vluchtelingen zomaar zelf dingen ondernemen, maar dat er daarvoor sociaal assistenten zijn (CGVS S. (...), p. 20). Erop gewezen dat u als erkend vluchteling nochtans dezelfde rechten heeft als Grieken op vlak van bescherming vragen aan de politie zegt u dat u het Griekse wetboek niet gelezen heeft en er geen uitspraken over kan doen (CGVS S. (...), p. 20). U haalt ook aan dat het geen zin had om naar de politie te gaan omdat ze niet eens een andere taal spreken dan Grieks en zegt dat u niet zomaar weg mocht (CGVS S. (...), p. 18). Dat u als erkend vluchteling niet zou mogen gaan en staan waar u wilt kan niet gevolgd worden. Uit uw verklaringen aangaande dat de politie slechts Grieks zou spreken, blijkt bovendien dat u geen pogingen ondernomen heeft om zich verstaanbaar te maken bij de Griekse politie. Gepeild of u niet kon proberen om een tolk mee te nemen om u verstaanbaar te maken, zegt u dat op veel plaatsen mensen niet eens dag terug zeggen als ze zien dat u vluchteling bent en dat ze geen moeite doen om een tolk voor u te zoeken (CGVS S. (...), p. 19). Gepeild of u zelf geen tolk kon zoeken door bijvoorbeeld hulp te vragen aan iemand van uw opvangcentrum (CGVS S. (...), p. 19), zegt u dat er in het opvangcentrum niemand was die het Grieks zo goed beheerste, dat jullie bovendien problemen hadden met de bewoners van het opvangcentrum en dat de mentaliteit in het opvangcentrum fascistisch is. Dat u, die nochtans het Engels machtig is (CGVS S. (...), p. 11), geen tolk zou kunnen vinden als u zich tot de politie zou willen wenden, is niet geloofwaardig. Dat een klacht slechts een soort kladversie zou zijn omdat de mensen in kwestie niet geregistreerd waren (CGVS M. (...), p. 11) is geen geldige reden waarom jullie geen beroep deden op de politie. Of jullie belagers al dan niet geregistreerd zijn, kan niet als excuus beschouwd worden waarom jullie geen bescherming zouden vragen aan de politie. Dat de veiligheid behoorde tot het interne beleid van het opvangcentrum en dat de politie geen bevoegdheid zou hebben (CGVS M. (...), p. 13; CGVS S. (...), p. 19) kan niet gevolgd worden. Het voorval dat u aanhaalt waarbij u anderhalf jaar à een jaar en acht maanden geleden een politieagent om hulp vroeg maar meent dat hij u wandelen stuurde eens hij in de gaten had dat u geen Griek was (CGVS S. (...), p. 20), is een blote bewering die u niet in concreto aantoont. Gepeild naar de redenen waarom u denkt dat deze agent u niet wilde helpen omdat u geen Griek bent en niet om andere redenen, zegt u slechts dat het op een drukke plaats gebeurde en vraagt u zich luidop af welke andere conclusie u zou kunnen trekken uit de opmerking van die agent dat u dan maar een andere route had moeten nemen (CGVS S. (...), p. 20). Hiermee toont u geenszins aan dat het niet optreden van deze agent te wijten was aan het feit dat u geen Griek bent. Dat deze politieagent niet onmiddellijk optrad kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken zoals het aanwezig zijn van andere prioriteiten. Uit dit eenmalige voorval kan geenszins een algemene onwil van de Griekse politie jegens u afgeleid worden. Tot slot dient er ook nog op gewezen te worden dat u meent dat er twee politieagenten toekeken en niets deden terwijl jullie containerwoning op 10 april 2019 in brand gestoken dreigde te worden (CGVS S. (...), p. 15, 16). Even later zegt u dan weer dat u niet kan weten of er foto's genomen zijn en of ze iets af moesten geven of gefouilleerd geweest zouden zijn (CGVS S. (...), p. 16), waaruit dan weer blijkt dat de politie misschien toch heeft opgetreden maar dat u het niet weet. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u nooit heeft aangekaart dat de politie onvoldoende opgetreden zou hebben (CGVS S. (...), p. 20). U geeft aan dat u niet zou weten waar u heen zou moeten met zo'n klacht. Dat u er zich ook niet naar informeerde omdat u na drie jaar het niet meer aankon om nog eens door een heel proces te gaan (CGVS S. (...), p. 20, 21), is geen geldige reden. Daarenboven legt u noch M. (...) enig concrete bewijsstukken neer die de veiligheidsproblemen die jullie zouden ervaren hebben kunnen staven. Uit de twee foto's van een wooncontainer met een geforceerde deur kan namelijk niet worden afgeleid dat deze wooncontainer die van jullie was en wat de oorzaak is van deze kapotte deur. Ook doen deze foto's geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie de bescherming van de Griekse autoriteiten niet uitgeput hebben.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat jullie niet alle redelijkerwijze van jullie te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties hebben uitgeput en dat jullie aldus onvoldoende hebben aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor jullie de enige overgebleven uitweg was.

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming in België doen u en M. (...) bovendien jullie levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaren jullie dat geen woning en geen werk vonden ondanks dat jullie erg jullie best deden en dat er een gebrek aan integratiemogelijkheden is (CGVS S. (...), p. 5, 21, 22, 23, 24, 25; CGVS M. (...), p. 8, 10, 14, 15).

In dit opzicht genieten jullie als personen die internationale bescherming genieten, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan jullie status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming,

gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u en M. (...) betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Jullie hebben de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit jullie status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan jullie gebruik kunnen maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In de mate waarin jullie verwezen naar de slechte levensomstandigheden in het opvangcentrum waar jullie verbleven (CGVS S. (...), p. 8, 9; CGVS M. (...), p.7, 8), dient opgemerkt te worden dat jullie hier niet langer hoefden te blijven eens jullie erkend waren als vluchteling.

Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie geen toegang zouden hebben tot de woningmarkt. Jullie geven aan dat jullie in principe vrij makkelijk aan een woning kunnen komen indien jullie een inkomen en een job zouden hebben, maar dat bij jullie het probleem was dat jullie geen werk hadden (CGVS S. (...), p. 22, CGVS M. (...), p. 14). Aangaande uw verklaringen over de reactie van een ambtenaar bij de gemeente toen u er om hulp ging vragen in 2016 (CGVS S. (...), p. 21), dient opgemerkt te worden dat de situatie van een verzoeker die in procedure is danig verschilt van de situatie van een erkend vluchteling. Dat jullie bij de gemeente te horen kregen dat er woningnood was en dat jullie zich bij de organisatie GCR lieten inschrijven en te horen kregen dat jullie een aantal jaar op de wachtlijst zouden moeten blijven om een sociale woning te bekomen doet evenmin aan de vaststelling dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat jullie geen toegang zouden hebben tot de woningmarkt. Ook dat het opvangcentrum slechts personen met een zeldzame ziekte of chronische aandoening begeleidde bij de zoektocht naar een huis of job (CGVS S. (...), p. 21), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u toegang had tot de woningmarkt. De lange wachtlijsten kunnen een gevolg zijn van de Griekse wetgeving en het sociale beleid van het land, maar betreft zoals eerder aangehaald geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook dit opnieuw geen uitzondering is binnen de EU, en de toegang tot (sociale) huisvesting eveneens verschilt voor EU-onderdanen. Overigens kan opgemerkt worden dat jullie tot 12 april 2019, tot ettelijke maanden na het bekomen van jullie statuut, in het opvangcentrum Schisto hebben kunnen verblijven en op eigen houtje beslisten dit opvangcentrum te verlaten. Dit ondanks dat M. (...) aangeeft dat jullie het nieuws te horen kregen dat degenen die een erkenning gekregen hadden het opvangcentrum meteen dienden te verlaten (CGVS M. (...), p. 8). Dat u aangeeft dat de instelling van de overheid racistisch is (CGVS S. (...), p. 24), is dan ook niet te verzoenen met de vaststelling dat u tot ettelijke maanden na uw erkenning in het opvangcentrum mocht blijven.

Ook blijkt uit niets dat jullie geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jullie doorheen jullie verklaringen aangeven dat in Griekenland in het algemeen veel werkloosheid heerst (CGSV M. (...), p. 14). Hoewel jullie beide aangeven dat jullie erg jullie best gedaan hebben om werk te vinden (CGVS S. (...), p. 5; CGVS M. (...)), dienen hier toch de nodige kanttekeningen bij geplaatst te worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zich bij slechts één interimkantoor heeft ingeschreven (CGVS S. (...), p. 24). Dat een groot percentage van de lokale bevolking werkloos is en dat u denkt dat er slechts een kleine kans is dat er voor u iets gevonden zou worden (CGVS S. (...), p. 24), is geen afdoende excuus waarom u deze manier om werk te vinden niet verder zou kunnen uitputten. Van het interimkantoor van de overheid waar u wel ingeschreven was sinds september of oktober 2019, geeft u aan dat u er geen aanbod kreeg (CGVS S. (...), p. 24). Dat dit probleem niet enkel u trof, blijkt uit uw verklaring dat u van een persoon die voor u aan de beurt was en die zich al een jaar voor u liet inschrijven hoorde dat hij ook te horen kreeg dat er nog niets was voor hem (CGVS S. (...), p. 23). Overigens legt u geen document voor om uw inschrijving in dit

interimkantoor te staven (CGVS S. (...), p. 23). Dat u snel moest vertrekken en met niemand contact hield in het opvangcentrum sinds uw vertrek (CGVS S. (...), p. 23), is geen afdoende reden waarom u uw inschrijving in het interimkantoor niet zou kunnen staven. Jullie geven ook aan dat jullie jullie CVs gingen uitdelen bij cafés, restaurants, winkels,... in de nabijheid van de vijf grootste bazaars (CGVS S. (...), p. 24; CGVS M. (...), p. 14). U zocht niet naar werk in andere regio's (CGVS S. (...), p. 24). Evenmin zochten jullie buiten de hoofdstad naar werk (CGVS S. (...), p. 24; CGSV M. (...), p. 14). Dat u zich luidop afvraagt of het op een andere plaats in Griekenland wel zou lukken als u al zoveel moeite heeft met werk te vinden in de hoofdstad (CGVS M. (...), p. 24), biedt geen afdoende verklaring waarom u niet elders zou proberen werk te vinden. Gevraagd of u instanties of ngo's contacteerde die erkende vluchtelingen aan werk helpen, geeft u aan dat u niet zo'n organisatie vond (CGVS S. (...), p. 24). M. (...)geeft aan dat jullie beroep deden op de organisaties Kepsili en DRC (CGVS M. (...), p. 15). Dat de wachtlijsten daar lang zijn en dat het soms een jaar of meer duurt voor je iets van hen hoort (CGVS M. (...), p. 15) toont aan dat een zoektocht naar werk soms gepaard gaat met het uitoefenen van geduld. Doch zijn dit geen redenen die wijzen op een overschrijding van artikel 3 EVRM. M. (...)geeft aan dat ze begin 2019 een aanbod kreeg van Kepsili om seizoensarbeid te doen, maar dat dat uiteindelijk afsprong en dat aan haar verteld werd dat er gewoon geen werk was (CGVS M. (...), p. 15). Bij DRC hielp D. (...) jullie op het internet te zoeken naar vacatures die pasten bij jullie profiel (CGVS M. (...), p. 16), hetgeen aantoont dat jullie toch enige ondersteuning kregen bij jullie zoektocht naar werk. Bovendien geeft u aan dat u zelf niet probeerde om seizoensarbeid te doen (CGVS S. (...), p. 24). Dat M. (...)aanhaalt dat bij de zoektocht naar werk sprake was van een racistische mentaliteit (CGVS M. (...), p. 8), wordt niet aangetoond doorheen jullie verklaringen. Ze zegt dat bij de interimkantoren, als jullie al binnen gelaten werden, er gezegd werd dat 30 procent van de bevolking werkloos is en dat als er voor hen al geen werk is dat er zeker voor jullie niets is (CGSV M. (...), p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u zich slechts bij één interimkantoor inschreef waarbij u geen aanbod kreeg omdat er niets in de aanbieding was (CGSV S. (...), p. 23, 24). Ook M. (...) zelf noemt slechts één interimkantoor waar ze naartoe ging (CGSV M. (...), p. 14). Uit het voorgaande dient besloten te worden dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat jullie geen toegang tot de arbeidsmarkt zouden hebben.

Het CGVS concludeert dat jullie socio-economische toestand in Griekenland bezwaarlijk neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Aangaande de houding van de Grieken tegenover jullie, haalt M. (...) aan dat er een racistische mentaliteit heerst en dat ze niet te spreken is over de houding van het Griekse volk (CGVS M. (...), p. 7, 8). Gepeild bij M. (...) wat het ergste was dat er gebeurde, zegt ze dat ze in de bus hun hand voor hun mond deden alsof jullie stinken (CGVS M. (...), p. 13). Hoewel dit gedrag afgekeurd dient te worden, is het onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd te worden."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de veelheid aan voormelde vaststellingen en motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperken zich te dezen immers in wezen tot een loutere, selectieve herhaling en bevestiging van een aantal van hun eerder afgelegde verklaringen en tot een loutere, eenvoudige en algemene ontkenning van de gevolgtrekkingen die verweerder hieraan verbindt. Hiermee doen zij in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, omtrent en op basis van hun verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen dan ook bij en neemt deze over.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast een attest bij het verzoekschrift voegen en een nagenoeg identiek attest ter terechtzitting neerleggen waaruit moet blijken dat verzoekster kampt met psychische problemen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit dit attest slechts blijkt dat verzoekster een aantal klachten rapporteert, zoals stress, een algemeen onwel gevoel, slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen en angst. Nergens wordt in dit attest gesteld dat deze problemen ook door een arts werden geverifieerd of gediagnosticeerd. Evenmin wordt hierin enige uitspraak gedaan over de ernst van de hierin vermelde klachten. Integendeel wordt in het attest gesteld dat dit attest enkel bevestigt dat verzoekster therapie volgt voor de door haar aangehaalde klachten. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in concreto in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat of waarom zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of de aldaar aanwezige hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat hun toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zouden worden of onmogelijk zouden worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat dit (louter) zou kunnen worden toegeschreven aan hun hoedanigheid

van begunstigden van internationale bescherming of hun nationaliteit. Evenmin tonen zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe biedt. Verzoekende partijen tonen, mede gelet op de vaststelling dat zij niet concreet aantonen dat hun moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hoofde van verzoekster op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou(den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zouden terechtkomen een schending zouden uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructures. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

Gelet op voormelde motivering blijkt dat de door verzoeker aangehaalde inspanningen, maar desondanks geen inkomen te hebben kunnen verwerven of te voorzien in onderdak en het uitbouwen van een menswaardig leven reeds werden beoordeeld door de Raad.

Bovendien werd, in weerwil tot wat verzoeker voorhoudt hierover evenzeer gemotiveerd in onderhavige bestreden beslissing:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw partner E.(...) M.(...) in het kader van jullie eerste verzoek aangaven dat jullie in juni 2018 de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland. Jullie verzoek om internationale bescherming in België werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat jullie geen elementen aanbrachten waaruit bleek dat de bescherming die jullie in deze EU-lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Het CGVS stelde vast dat jullie geen elementen vermeldden waaruit bleek dat jullie Griekenland verlaten hebben wegens een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade. Er werd immers vastgesteld dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de door jullie aangehaalde veiligheidsproblemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of

hogere autoriteiten, Aangaande de levensomstandigheden in Griekenland die jullie aanklaarten, in het bijzonder dat jullie geen woning en geen werk vonden, werd benadrukt dat er overeenkomstig het recht van de Unie aan jullie status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden zijn. Uit niets bleek dat jullie deze rechten in Griekenland niet konden doen gelden en dat jullie aldus geen toegang hadden tot de arbeids- en woningmarkt. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, hield in jullie hoofde geen vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in. Er werd voorts nog vastgesteld dat de door jullie aangehaalde socioeconomische toestand in Griekenland niet neerkwam op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) was in haar arrest van 19 november 2020 dezelfde mening toegedaan en voegde betreffende de psychologische problemen van uw partner toe dat uit niets bleek dat jullie geen toegang hadden tot de Griekse gezondheidszorg. Jullie dienden geen cassatieberoep in tegen het arrest van de RvV. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jullie betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in jullie dossier voorhanden.

In het kader van jullie huidige verzoeken halen jullie immers geen elementen aan die de eerder gemaakte appreciatie in het kader van jullie eerste verzoek weet om te buigen. In zoverre u meent dat jullie eerste verzoek om internationale bescherming niet goed behandeld werd en dat u in beroep slechts te horen kreeg dat u een verblijfsvergunning in Griekenland had (verklaring volgend verzoek Adel Ahmad Samim d.d. 17 februari 2021, punt 16), dient aangestipt te worden dat de RvV nochtans uitvoerig argumenteerde om welke redenen jullie beroep verworpen werd en dat jullie niet in beroep gingen tegen het arrest dat de RvV velde.

Wat betreft het feit dat jullie naar aanleiding van onderhavig verzoek opnieuw het gebrek aan woonst in Griekenland aanklaarten, dient vastgesteld te worden dat jullie geen elementen aanhalen die erin slagen de hierboven geciteerde bevindingen in een nieuw daglicht te stellen. De beweringen dat jullie geen dak boven jullie hoofd hadden, dat jullie bij terugkeer naar Griekenland opnieuw in een park moeten slapen (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punten 16 en 19) en dat je geen recht op opvang hebt als je een verblijfsvergunning hebt in Griekenland (verklaring volgend verzoek Adel Ahmad Samim d.d. 17 februari 2021, punt 16), werpen immers geen nieuw licht op de vaststellingen in het kader van jullie vorig verzoek waaruit niet bleek dat jullie wel degelijk toegang hebben tot de woningmarkt. Overigens kan er in dit verband nog gewezen worden op de door u in het kader van jullie eerste verzoek afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat jullie tot 12 april 2019, i.e. ettelijke maanden na het bekomen van jullie statuut, in het opvangcentrum Schisto hebben kunnen verblijven, op eigen houtje beslisten dit opvangcentrum te verlaten en dat jullie eenvoudig een woning zouden kunnen vinden indien jullie een inkomen zouden hebben.

Het feit dat u onderstreept dat u inspanningen gedaan heeft om werk te vinden - zo geeft u aan dat u een opleiding volgde om kok te worden, hetgeen u aantoonde met een attest van deze cursus, en dat u drie jaar probeerde werk te vinden (verklaring volgend verzoek Adel Ahmad Samim d.d. 17 februari 2021, punt 16) - doet geen afbreuk aan de vaststelling in het kader van jullie vorig verzoek dat uit niets bleek dat jullie geen toegang hadden tot de arbeidsmarkt. Door een kopie van de gegevens van een loopbaanadviseur in Griekenland voor te leggen toont u geenszins aan of u daadwerkelijk contact opnam met deze persoon en welke stappen om werk te zoeken u effectief ondernomen heeft in dit verband.

Dat jullie in Griekenland geprobeerd hebben om zich er te integreren, dat jullie er de taal leerden en dat jullie er vrijwilligerswerk deden (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16) - zoals ondersteund door enkele (taal)attesten en de twee appreciatiecertificaten naar aanleiding van uw werk in een wasplaats in Schisto -, maar dat jullie de mening zijn toegedaan dat het desondanks onmogelijk was om werk te vinden of een toekomst uit te bouwen (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16; verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16), werpt geen nieuw licht op de in het kader van jullie eerste verzoek gedane vaststellingen. Er kan integendeel zelfs opgemerkt worden dat het feit dat jullie taal-en kooklessen volgden in Griekenland en er vrijwilligerswerk deden zelfs aantoonde dat jullie in Griekenland wel degelijk stappen konden zetten om er te integreren. Dit staat haaks op het feit dat u in het kader van uw eerste

verzoek nog het gebrek aan mogelijkheden om u te integreren aankaatte (notities persoonlijk onderhoud CGVS A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 1 augustus 2019, p. 25). Hoe dan ook, de door jullie aangekaarte gebrekkige mogelijkheden om in Griekenland te integreren, ondanks jullie inspanningen daartoe, kan bijgevolg geenszins in aanmerking genomen worden als nieuw element dat de kans op internationale bescherming (in België) vergroot). Uit niets blijkt immers dat jullie hierom jullie rechten niet zouden kunnen doen gelden in Griekenland.

Het feit dat jullie slechts volharden in jullie verklaringen over de moeilijkheid om een woonst en werk te vinden in Griekenland, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling in het kader van jullie eerste verzoek, dat de door jullie aangehaalde socio-economische toestand in Griekenland niet neerkwam op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat betreft het feit dat M.(...) aanhaalt dat ze een cyste op haar baarmoeder heeft (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 12), zoals gestaafd door een medisch getuigschrift opgesteld door Dokter Marc Coenen d.d. 21 december 2020, dient vastgesteld te worden dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hoewel M.(...) opwerpt dat ze in Griekenland de kans niet had om behandeld te worden (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 12), legt ze geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat ze in Griekenland reeds deze medische problemen had, laat staan dat ze er behandeling voor probeerde te zoeken. In het kader van de behandeling van haar eerste verzoek maakte ze er alleszins geen melding van. Ze laat bovendien na om toe te lichten waarom ze meent dat zij in concreto in Griekenland niet de kans zou hebben om behandeld te worden. Ze toont dan ook geenszins aan dat ze in Griekenland haar rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden besloten dat uit haar verklaringen niet blijkt dat ze hier stappen toe zette in Griekenland, terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en ze dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat ze zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in haar hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van haar fysieke gezondheidstoestand ten gevolge van de cyste, doet hieraan géén afbreuk, aangezien ze niet aantoont dat haar bijzondere kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat ze zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

In zoverre M.(...) ook in het kader van dit verzoek aanhaalt dat het psychologisch slecht met haar gaat (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 12) dient opgemerkt dat het door haar neergelegde attest van haar cognitief gedragstherapeut Rahim Beek d.d. 15 december 2020 nagenoeg identiek is aan de twee attesten die ze reeds voorlegde in het kader van haar beroepsprocedure in het kader van haar eerste verzoek. Dit attest is dan ook niet van die aard dat het een nieuw licht kan werpen op de beoordeling van jullie eerste verzoek. Het betreffende attest stelt bovendien slechts dat M.(...) in augustus 2019 bij hem aangemeld werd en dat ze bij het intakegesprek klachten vermeldde zoals stress, een algemeen onwel gevoel, slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen en angst. Uit dit attest blijkt slechts dat ze deze klachten rapporteerde, maar dit attest vermeldt geenszins dat deze problemen door een arts onderzocht werden, laat staan dat het een diagnose vermeldt. In dit attest staat dat ze onder behandeling was voor haar klachten door cognitieve gedragstherapie en dat ze één sessie per twee weken volgde. Er wordt niet vermeld tot wanneer ze deze therapie gevolgd zou hebben, noch wordt verduidelijkt of de door haar aangehaalde klachten anderhalf jaar na haar aanmelding nog steeds actueel zijn. In lijn met wat de RvV stelde over de twee nagenoeg identieke psychologische attesten die M.(...) in het kader van haar beroepsprocedure voorlegde, dient tot slot aangestipt te worden dat jullie hoe dan ook niet in concreto aantoonde dat jullie in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de nodige gezondheidszorg en dat jullie niet aantoonde dat deze aangehaalde problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat voor de beoordeling van medische elementen desgewenst een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan gericht worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Aangaande het feit dat M.(...) opwerpt dat jullie hier twee jaar geleerd en gewerkt hebben, dat jullie hier een toekomst hebben (verklaring volgend verzoek M.(...) E.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16) en het feit dat ook u aanhaalt dat u hier van het eerste moment de taal leerde om te kunnen gaan werken (verklaring volgend verzoek A.(...) A.(...) S.(...) d.d. 17 februari 2021, punt 16), dient te worden aangestipt dat het feit dat jullie intussen in enige mate geïntegreerd zijn in België op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een verblijf en integratie in België. Indien jullie een goede integratie wensen op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moeten jullie zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Dat jullie in België intussen al wat geïntegreerd zijn, heeft allerminst betrekking op jullie situatie bij terugkeer naar Griekenland.

Gelet op voorgaande, brengen jullie geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”. (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk een afdoende, onbevooroordeeld en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoeker gaat hieraan voorbij. Door algemene kritiek en zijn ongenoegen te uiten, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande concrete vaststellingen.

Verzoeker beperkt zich aldus in zijn verzoekschrift in wezen tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Dit is niet van dien aard dat het afbreuk doet aan of een ander licht werpt op voormelde beoordeling.

Verzoeker maakt door naar zijn kwetsbaar profiel te verwijzen niet *in concreto* aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat hij aantoont dat hij bij de Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Waar hij verwijst naar de fysieke en psychische kwetsbaarheid van mevrouw E.M. en de neergelegde attesten, treedt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal zoals geformuleerd in de bestreden beslissing bij dat dit de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet in positieve zin kan omkeren. Betreffende de toegang tot adequate medische zorg, kan tevens genoegzaam naar hogerstaande beoordeling in het arrest van 19 november 2020 worden verwezen waaraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het komt aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog geënt op eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.11. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de redenen waarom zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en stelt daarom bijkomende verklaringen te hebben afgelegd.

Te dezen wordt vastgesteld dat verzoeker geen cassatieberoep indiende tegen voormeld arrest van de Raad en dat de beslissing genomen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer hij een bewijselement voorlegt dat aantoonde dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegd. Het volgend verzoek om internationale bescherming kan niet aangewend worden als een vorm van impliciet beroep of als middel om een heroverweging te bekomen van feitelijke oordelen in voorgaande procedures.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoeker geen nieuw element bijbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd kan niet aangenomen worden als een concrete betwisting van de motivering in de bestreden beslissing, waarin zoals blijkt uit wat voorafgaat wel degelijk is ingegaan op de door verzoeker afgelegde verklaringen en ingediende documenten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus wel degelijk dat – in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift meent – zijn verklaringen en documenten afdoende werden onderzocht.

2.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF